

i hvilken man søger at fastsætte dette Bederlag og bestemmer, hvad der skal komme i Betragtning, er temmelig fejtet affattet, men jeg skal ikke dvæle videre derved. Det andet Stykke af Paragraffen, hvor der staar: „I den Del af Købesummen, som er ham betalt, kan Sælgeren fradrage den Godtgørelse, der efter foranstaaende Regler tilkommer ham, ligesom paa den anden Side Køberen ikke er pligtig at give den købte Ting fra sig, uden at han samtidig faar udbetalt det, som maatte tilkomme ham af den betalte Del af Købesummen“ betyder altsaa, at Sælgeren kan fradrage noget, der i alt Fald paa den Tid, da Kontrakten blev sluttet, og paa den Tid, han skal gøre sin Ret gældende, er et fuldstændigt x; han har ikke de fornødne Data til at vide, hvad det er, det vil først komme frem, naar Sagen kommer til Proces, eller der bliver nedlat Taksationsmænd eller een Taksationsmand. — I 3dje Stykke er der jo paa Udvalgets Foranledning kommet en Bestemmelse ind om, at naar der stilles Sikkerhed, kan Tingen fordres overleveret, og det er vist en ganske nødvendig Bestemmelse, men jeg tror, at man vil tage meget fejl, hvis man antager, at der derved vil blive hjulpet væsentlig navnlig paa den reelle Sælger, thi Kongens Foged, der skal bestemme Sikkerheden, vil mangle alle Momenter til Afgørelsen af dennes Størrelse, han kan ikke foretage Evaluering, det mangler han Sagkundskab til, — han kan ikke udnævne Taksationsmænd, det skal først ske under Processens videre Gang, — han vil altsaa være nødt til at fordre fuld Sikkerhedsstillelse, det vil sige, at Sælgeren, der vil have en Ting tilbage, skal stille et Beløb som Sikkerhed, der svarer omtrent til, hvad Køberen forlanger. Og Følgen vil blive, at de reelle handlende, som sælge under denne Form i en større Maalestof f. Eks. Symaskinefabrikanter, ville kunne risikere at faa Sikkerheder staaende hos Kongens Foged til meget betydelige Beløb. — Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at der mangler enhver Bestemmelse i Lovforslaget til Afgørelse af, hvorledes Spørgsmaalet om, hvad der senere skal gøres med Sikkerheden, skal komme til Endelighed. Denne Fogedforretning, som her er Tale om, hører jo til de saakaldte umiddelbare Fogedforretninger, som ikke forlange Forsøgning eller Justifikation. Spørgsmaalet om Sikkerheden maa derfor staa hen; men hvorledes skal det saa afgøres? Er det Køberen, der skal rejse det, eller er det Sælgeren, der skal rejse det? Og under hvilken Form skal det rejses?

Med Hensyn til § 3 — jeg beskæftiger mig her kun med Affattelsen af Paragraffen og ikke med den egentlige Realitet, som jeg skal komme til senere — skal jeg gøre opmærksom paa, at Lovforslaget udelukker kun den Stipulation i Kontrakten, som gaar ud paa, at Udeblivelse af Afdrag skal medføre hele Summens Forfald paa een Gang; af Udvalget er jo tilføjet Udeblivelse af Renten. Med andre Ord, man kan ikke længere i disse Kontrakter sætte, at en mindre Udeblivelse med Afdrag end 2 Gange umiddelbart efter hinanden, eller under $\frac{1}{10}$ af Købesummen, og ligesledes Udeblivelse med Renten, kan bevirke, at Restkøbesummen forfalder. Men der er en Masse andre Misligholdelsesmomenter, til hvilke man kan knytte saadanne Stipulationer. Enhver, der har set saadanne Formulærer, hvorefter den Slags Ting sælges, vil se, at der stipuleres det ene og det andet. Der stipuleres, at Tingen ikke maa tages bort fra Boligen, at den ikke maa overlades andre til Brug, at den skal holdes asfureret, holdes i en god Reparationsstand, endogaa repareres hos Sælgeren, og en Mængde andre Klausuler. Dertil kan der knyttes den Forfaldsklausul, at saafremt Køberen handler mod en af disse Bestemmelser, er hele Resten af Købesummen forfalden. Det er jo ubetinget forkert, og det mærkelige er, at denne Fejl ikke findes i det tykke Udstift. Der har man taget Sagen paa en ganske anden Maade; der har man sagt: Restkøbesummens Forfald kan ikke betinges undtagen i det Tilfælde, at Køberen udebliver med to umiddelbart paa hinanden følgende Afdrag, som løbe op til $\frac{1}{10}$ af Købesummen; men enhver anden Misligholdelse kan ikke være Basis for en saadan Stipulation. Jeg ved ikke, om det er en Fejl, eller om det er med virkelig Hensigt, den højtærede Justitsminister har lavet det saaledes, som det staar nu. Selv med den Reeltelse, Udvalget har sat ind, vil denne Paragraf jo kunne medføre den allerstørste Afgang og Lejlighed til Elusion.

Den anden Del af § 3 vil gøre et Indgreb i den Parternes Frihed til at bestemme Konventionalstraffe, som gælder i alle andre Forhold, og der har man henvist til, at Dommeren skal skønne over, hvad der er en passende Erstatning; det vil altsaa i Virkeligheden sige, at man overlader det hele til Dommerens vilkaarlige Skøn, og det er en Dommer, som i de allerfleste Tilfælde vil være ude af Stand til at danne sig noget virkelig begrundet Skøn i Forholdet.

Så, i de følgende Paragraffer er der Ting, som jeg dog blot maa antyde, fordi de